

פתח אליהו ואמר (תיקוני הזהר):

רבו עולמי דאנת הוא חד ולא בחשבון. אנת הוא עלאה על כל עלאין סתימא על כל סתימין לית מחשבה תפיסא בד כלל. אנת הוא דאפקת עשר תקונין וקרינו לון עשר ספירן לאנהגא בהון עולמי סתימין דלא אתגלן ועולמי דאתגלן. ובהון אתפסיאת מבני נשא. ואנת הוא דקשיר לון ומיחד לון. ובגין דאנת מלגאו כל מאן דאפריש חד מן חברה מאלין עשר אתחשיב ליה כאלו אפריש בד. ואלין עשר ספירן אנון אזלין כסדרן חד אריד וחד קצר וחד בינוני. ואנת הוא דאנהיג לון. ולית מאן דאנהיג לד לא לעילא ולא לתתא ולא מפל סטרא. לבושין תקנת לון דמניהו פרחין נשמתין לבני נשא. וכמה גופין תקנת לון דאתקריאו גופא לגבי לבושין דמכסין עליהו ואתקריאו בתקונא דא. חסד דרועא ימינא. גבורה דרועא שמאלא. תפארת גופא. נצח והוד תרין שוקין. יסוד סיומא דגופא אות ברית קדש. מלכות פה תורה שבעל פה קרינו לה. חכמה מוחא איהי מחשבה מלגאו. בינה לבא ובה הלב מבין. ועל אלן תרין כתיב הנסתרות לה' אלהינו. כתר עליון איהו כתר מלכות. ועליה אתמר מגיד מראשית אחרית. ואיהו קרקפתא דתפלי. מלגאו איהו אות יו"ד אות ה"א אות ו"ו אות ה"א דאיהו ארח אצילות. איהו שקי דאילנא בדרועי וענפוי. כמא דאשקי לאילנא ואתרבי בההוא שקי:

רבו עולמי אנת הוא עלת העלות וסבת הסבות דאשקי לאילנא בההוא נביעו. וההוא נביעו איהו כנשמתא לגופא דאיהו חיים לגופא. ובד לית דמיון ולית דיוקנא (דגופא) מפל מה דלגאו ולבר. ובראת שמא וארעא. ואפקת מנהון שמשא וסיקרא וכוכביא ומזלי. ובארעא אילנין ודשאין וגנתא דעדן ועשבין וחיין ועופין ונונין ובעירין ובני נשא. לאשתמודעא בהון עלאין ואיד יתנהגון בהון עלאין ותתאין. ואיד אשתמודען מעלאי ותתאי ולית דידע בד כלל. ובר מנד לית יחודא בעלאי ותתאי. ואנת אשתמודע אדון על כלא. וכל ספירן כל חד אית ליה שם ידע. ובבהון אתקריאו מלאכיא. ואנת לית לד שם ידע דאנת הוא ממלא כל שמקו ואנת הוא שלימו דכלהו. וכד אנת תסתלק מנהון. אשתארו כלחו שמקו כגופא בלא נשמתא. אנת חפים ולאו בחכמה ידיעא. אנת הוא מבין ולאו מבינה ידיעא. לית לד אתר ידיעא. אלא לאשתמודעא תקפד וחילד לבני נשא. ולאחזאה לון איד אתנהיג עלמא בדינא

וברחמי דאינון צדק ומשפט כפום עובדיהון דבני נשא. דין איהו גבורה. משפט עמודא דאמצעיתא. צדק מלכותא קדישא מאזני צדק תרין סמכי קשוט. הין צדק אות ברית. כלא לאחזאה איד אתנהיג עלמא. אבל לאו דאית לד צדק ידיעא דאיהו דין. ולאו משפט ידיעא דאיהו רחמי. ולאו מפל אלן מדות כלל. קום רבי שמעון ויתחדשון מלין על יד. דהא רשותא אית לד לגלאה רזין טמירין על יד מה דלא אתיהיב רשו לגלאה לשום בר נש עד כען.

קם רבי שמעון פתח ואמר: לד ה' הגדלה והגבורה וכו'. עלאין שמעו אנון דמיכין דחברון ורעא מהימנא אתערין משנתכון. הקיצו ורננו שוכני עפר. אלן אנון צדיקיא דאנון מסטרא דההוא דאתמר פה אני ישנה ולבי ער. ולאו אנון מתים. ובגין דא אתמר בהון הקיצו ורננו וכו'. רעא מהימנא אנת ואבהון הקיצו ורננו לאתערותא דשכינתא דאיהי ישנה בגלותא. דעד כען צדיקיא כלחו דמיכין ושתא בחוריהון.

מיד יהיבת שכינתא תלת קלין לגבי רעא מהימנא ויימא ליה:

קום רעא מהימנא - דהא עלד אתמר קול דודי דופק לגבאי בארבע אתון דיליה. ויימא בהון פתחי לי אחותי רעתי יונתי תמתי. דהא תם עונד בת ציון לא יוסיף להגלות. שראשי נמלא טל. מאי נמלא טל? - אלא אמר קדשא בריה הוא, אנת חשבת דמיומא דאתחבר בי מקדשא דעאלנא בביתא דילי ועאלנא בישובא, לאו הכי, דלא עאלנא כל זמנא דאנת בגלותא. הרי לד סימנא: שראשי נמלא טל, ה"א שכינתא בגלותא. שלימו דילה וחיים דילה איהו טל. ודא איהו אות יו"ד אות ה"א אות ו"ו אות ה"א איהי שכינתא דלא מחשבון ט"ל, אלא אות יו"ד אות ה"א אות ו"ו דסליקו אתון לחשבון ט"ל. דאיהי מלא שכינתא מנביעו דכל מקורין עלאין. מיד קם רעא מהימנא ואבהון קדישין עמיה.